pet! Ez egyáltalában nem volt előnyös viselet és nem is állt jól neki.

— Ez meg az esküdtszék, — gondolta Alisz, — ez a tizenkét állat pedig csupa esküdt. — Bizony, az mind állat volt, némelyik négylábú, némelyik madár. Alisz még néhányszor elismételgette utolsó szavait, mert meg volt győződve róla, — valljuk meg, teljes joggal, — hogy az ő korában még nagyon kevés kislány érti meg így ezeket a dolgokat.

A tizenkét esküdt palatáblákra írt valamit nagy buzgalommal. — Mit csinálnak ezek? — kérdezte Alisz suttogva a grifftől. — Micsoda írnivalójuk lehet a tárgyalás megkezdése előtt?

A nevüket írják föl, — sugta vissza a griff. — Attól félnek, hogy elfelejtik a tárgyalás végéig.

— Buta népség! — mondta Alisz felháborodva, de hirtelen elhallgatott, mert Tapsifüles rákiáltott: — Csöndet kérek! — A király fölvette ókuláréját és kíváncsian nézegetett körül, ki az a vakmerő, aki beszélni merészelt.

Alisz átnézett az esküdtek válla fölött és látta, hogy mindnyájan leírták a palatáblájukra, amit mondott: — Buta népség! — Azt is látta, hogy egyikük nem tudta, hogy kell elválasztani „buta" és ezért a szomszédjához kellett fordulnia felvilágosításért. — Még vége sem lesz a tárgyalásnak, — gondolta Alisz, — és már is olyan zavar lesz a palatáblákon, hogy senkise fogja kiismerni magát.

Az egyik esküdt palavesszője úgy nyikorgott, hogy Alisz nem bírta tovább hallgatni. Megkerülte a termet, mögéje állt és

olyan hirtelen kapta ki a kezéből, hogy szegény kis Gyik Feri (mert ő volt az esküdt), azt se tudta, mi történt vele. Kereste, kutatta az eltünt palavesszőt és miután látta, hogy minden hiába, egy ujjával írt tovább. Ennek persze nem sok haszna volt, mert a palatáblán semmi nyomot sem hagyott.

— Herold! Olvasd fel a vádat! — parancsolta a király.

Tapsifüles erre háromszor belefújt a trombitájába, kicsavarta a pergamenttekercset és a következőket olvasta róla:

Tortát sütött a Szívkirálynő
Az udvari ebédre,
A Szívalsó, ki ellopá,
Most vár ítéletére!

— Határozzatok! — mondta a király az esküdteknek.

— Ne még! Ne még! — vágott gyorsan a szavába Tapsifüles. — Még sok minden van addig hátra!

— Álljon elő az első tanú! — rendelkezett a király. Tapsifüles ismét háromszor fújt a trombitába, aztán kikiáltott: — Első tanú!

Az első tanú a kalaposmester volt. Egyik kezében a teáscsészéjét tartotta, a másikban a vajaskenyerét. — Bocsánat felség, hogy eze-